

INFO

Pořad bohoslužeb

Úterý - Železný Brod v 18.00
Středa - Železný Brod v 18.00
Čtvrtek - Držkov v 16.00
- Železný Brod v 18.00
Pátek - Železný Brod v 18.00
Sobota - Zásada v 16.00
- Bzí v 18.00
Neděle - Železný Brod v 8.30
- Loučky v 11.00
- Krásná v 16.00

POŘAD BOHOSLUŽEB DOBA VÁNOČNÍ

Středa 24. prosince Vigilie Narození Páně

16.00 - Zásada
22.00 - Bzí
24.00 - Železný Brod

Čtvrtek 25. prosince Slavnost Narození Páně

8.30 - Železný Brod
11.00 - Loučky
16.00 - Krásná

Pátek 26. prosince Svátek sv. Štěpána

8.30 - Železný Brod
10.00 - Držkov

Sobota 27. prosince

16.00 - Zásada
18.00 - Bzí

Neděle 28. prosince Svátek Svaté Rodiny

8.30 - Železný Brod
11.00 - Loučky
16.00 - Krásná

Středa 31. prosince Mše sv. s poděkováním a prosbou o Boží pomoc do nového roku

16.00 - Železný Brod

Čtvrtek 1. ledna

Slavnost Matky Boží Panny Marie
8.30 - Železný Brod
11.00 - Loučky

Biblické a katechetické hodiny
se konají v Železném Brodě
ve středy
po večerní mši svaté
od 18.45. hod.

Biblická hodina:

středa 10. prosince

Železný
Brod

Bzí

Držkov

Krásná

Klokočské
Loučky

Neobyčejná sobota

22. listopadu 2008 neměla svátek jenom sv. Cecilie, ale celý Železný Brod. Kolem poledne se sešlo u kostela mnoho lidí, aby na vlastní oči viděli uložení zvonu do nové zvonice.

Trio pánu Pastorků zima nezaskočila, zvon přiblížili ke hlavním dveřím kostela, na transport do zvonice dohlížel autor zvonu p. Manoušek. Malé zdržení bylo s těžkou technikou, které nepřál sníh a mráz. Pro velkou zimu jsem ani já nevydržela podívanou do konce. Když se ale ve 14.18 hod zvon rozezněl, otevřela jsem okno a sešveným hrdlem řekla: „Díky pane Hlubůčku.“! Napsáno a děkováno bylo v tisku snad dostatečně, ale přesto si myslím, že právě pan Vladimír Hlubůček od 13. května 2007 „žil zvonom“ nejvíce. Přeji mu hodně síly a pevné zdraví, aby nám znovuzrozeným zvonomem zvonil jenom samé dobré zvěsti.

Děkuji všem nejmenovaným, kteří se na obnovení zvonice podíleli a jsem šťastná, že jsem tuto událost mohla prožít.

V. Petružálková

Kokosky mého dědečka

Mamky tatínek byl vyučený kuchař a cukrář, k vánocům vždy pekl tyhle báječné kokosky. 250kg strouhaného kokosu, 70kg hladké mouky, 3 bílky, 35 dkg cukru, 8 bílků, 8 dkg cukru.

Cukr zaděláme 8ks bílků, za stálého míchání zahříváme do horka. (Teplotu zkoušíme na rtech.) Přidáme strouhanou citronovou kůru, šťávu z 1citronu (i trochu octa), vanilku a necháme vystydnout, vmícháme mouku a kokos. Ze 3 bílků ušleháme pevný sníh s 80kg cukru, vše smícháme a na namazaný vysypaný plech špricujeme kopečky.

Jsou moc dobré, ale ne pro diabetiky. Přeji všem krásné a šťastné vánoce.

Aka Petružálková

Stále tě očekávám

Okamžik strávený v důvěrné blízkosti se mnou ti dá více světla a síly, než hodiny planého přemýšlení a povídání.

Což ti nemohu dát nekonečně více nežli bys mohl dokázat pouze lidským úsilím? Jestliže já budu moci jednat skrze tvou činnost a jestliže já budu moci mluvit tvým hlasem, budeš moci udělat stokrát více účinné práce.

Ó vím dobře, jak je těžké vytrhnout se z přeplněného denního programu a věnovat malý okamžik pozornost výlučně mně.

Těch několik okamžiků, které mi věnuješ, a častokráte je to obtížné, to uznávám, ti získají hodiny.

Volit mezi dvěma možnostmi je obtížné a beze sporu znamená něco obětovat. Ale zde se obět' vyplácí.

Okamžiky strávené se mnou, ti pomohou podepřít a obohatit vnitřní život v době vnější činnosti. Učíní tě vnímavým ke znamením, které ti dávám po celý den.

Naučí tě chápat má poselství, která ti různými způsoby stále posílám do cesty.

Očekávám tě, abych tě očistil, abych tě uzdravil a uschoпил tím, že připojím k tomu, co jsi ty, vše, co jsem já.

Přicházej ke mně jako k bratru, příteli, otci, vládci, lékaři, učitelovi, zachránci...

Neboj se.

A. G. Courtois

Oïmskokatolická farnost dikanství Železný Brod
Fr. Balatky 132, 486 22 Železný Brod, tel: 483 389 223
Spravujeme též farnosti: Bzí, Držkov, Loučky, Krásná
Misionáři Matky Boží z La Salette: P. Miroslaw Mateňko, MS

Více o nás a o našich farnostech: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farabrod@volny.cz, můžete je také osobně předat duchovnímu správci.

Bůh je s námi

S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena s Josefem. Ale dřív než spolu začali bydlet, ukázalo se, že počala z Duchu svatého. Protože její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl jí vydat pohaně, rozhodl se tajně se s ní rozejít. Když už to chtěl udělat, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl: „Josefe, synu Davidův, neboj, k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které je z Ducha svatého. Porodí syna a dáš mu jméno, on totiž spasí svůj lid od hříchů.“ (Mt 1,18-24)

To všechno se stalo, aby se naplnilo, co řekl Pán ústy proroka: Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Emanuel, to znamená Bůh s námi.

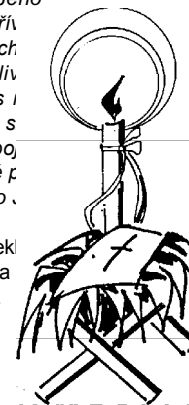
Když se Josef probudil ze spánku, udělal, jak mu anděl Páně přikázal: vzal svou ženu k sobě.

K tomuto textu bychom mohli mít velmi mnoho otázek. Mohli bychom se ptát, proč zde u Matouše na rozdíl od Lukáše je to Josef a nikoliv Maria, který přijímá od Boha poselství o narození spasitele izraelského lidu. Mohli bychom se ptát, jaké motivy vedly Josefa k tomu, že chtěl propustit svou manželku, což v textu není zřetelné. Mohli bychom znovu nastolit dnes často projednávanou otázku, jak to historicky bylo s panenským zrozením, o němž se zde vypravuje, a co v souladu s vírou znamená. Mohli bychom uvažovat o smyslu udělování jména a významu jména Ježíš: „Pán zachraňuje“. Bylo by se možno ptát, co chce sdělit citát z Iz 7,14, který byl předmětem mnohých sporů, a jaký byl jeho původní smysl u proroka. Všechny tyto a mnoho dalších otázek zde ponecháme nepovšimnuté.

Naši pozornost budeme věnovat v tomto textu jedině výpovědi, že skrze tohoto Ježíše je "Bůh s námi". A přitom se naše pozornost opět omezí na slova, že Bůh je s námi, aniž bychom zkoumali, proč se tak děje právě na základě přítomnosti, života, smrti a vzkříšení tohoto Ježíše, i když toto hledisko je přirozené pro křesťanské pojetí slov „Bůh s námi“ bezvýhradně podstatné.

Při úvaze o tomto „Bůh s námi“ vycházíme z celkového svědectví Nového zákona a křesťanského učení o víře. Netáhneme se tak, co tento výraz u Izaiáše a Matouše a v Matoušově překladu sám o sobě může vyjadřovat. Jestliže tak překročíme úzce exegetickou mez úvahy o tomto textu, je to oprávněné a umožňuje to teprve na základě celku křesťanské víry využit nevyslovitelnou hloubku a šířku skutečnosti, na kterou také tento text již skromně poukazuje.

Existuje běžné, všední pojetí slov „Bůh s námi“, jež proto nelze hodnotit jako povrchní nebo dokonce jako špatné. Když říkáme, že člověk jako tvor má nezbytně co činit s Bohem: Bůh je Pán a cíl, bez něj nedává náš život žádný smysl, je náš pomocník a zachránce, na jehož milostiplné prozřetelnosti jsme závislí, odpouští nám milosrdně naše viny, budeme se musít jednou odpovídat před jeho soudem, těm, kdo vůči němu projevují víru, naději a lásku, připravuje věčný, blažený život, pak jsme

Jistě by to byla již podivuhodná milost, kdyby všichni lidé ve svém životě realizovali tento výklad slov "Bůh s námi". Tím spíše, když v tento výklad všichni nakonec doufají a dynamicky směřují k hlubšímu tajemství tohoto „Bůh s námi“.

Avšak takovým výkladem jsme ještě nedosáhli radikálního pojetí „Bůh s námi“, jak je dáno v křesťanství. Chybili bychom v radikálnosti křesťanského pojetí „Bůh s námi“, kdybychom zastávali názor, že Bůh je nám blízký jen svými omezenými dary - tím, že nás staví jako Stvořitel do naší vlastní skutečnosti a tuto skutečnost řídí k jejím imanentnímu završení odpuštěním našich vin a zdefinitivněním naší vlastní dozrálé existence. Nebo kdybychom se domnívali, že Bůh sám je nám blízký jen tím, že všechny stvořené skutečnosti pocházejí od něho a na něho poukazují a dávají nám podnět ke vztahu k němu v jeho poznání a velebící lásce.

Bůh sám je s námi, on sám - sám skrze sebe sama a nikoliv jen pouze prostřednictvím omezených darů omezenému stvoření. Písmo i tradice dosvědčují toto konečné tajemství našeho bytí, že Bůh sám se nám sděluje nejrozmanitějším způsobem ve své vlastní nekonečné a nepochopitelné skutečnosti, v milosti a věčném životě. Uděluje nám svého Duchu, který zkoumá hlubiny božství a který je vlastní vnitřní Boží život. Otec a Syn přicházejí a přijímají sami v nás příbytek, takže jsme zajedno s Bohem tak, jako Syn s Otcem je zajedno od věčnosti. Účastníme se božské přirozenosti, nejsme již otroky, ale skutečně Božími dětmi narozenými z Boha. Jednou nebudeme patřit na Boha a milovat ho v zrcadle a obraze zprostředkovaném tvory, ale bezprostředně tvář v tvář. Aby radikalismus tohoto biblického učení nebyl následně opět zeslaben, hovoří proto klasická teologie o nestvořené milosti - o tom, že bezprostřední nazírání Boha nebude zprostředkováno skutečností tvorů, na jejímž základě by bylo nutno poznávat Boha, ale v důsledku bezprostředního přibytí trojediného Boha v člověku, sebedílení Boha.

To vše se může nejprve jevit jako velice abstraktní. Ale přece je to konečná pravda o člověku, ať jsme již v banalitě našeho všedního života k ní dospěli a realizovali ji či nikoliv. Protože jsme omezení tvorové, máme sami od sebe v životě téměř nepřekonatelný sklon pojmát se jako tvorové, jejichž život zanikne, a myslit tak i o svém završení. Máme tak sklon být nejspíše skromní a občas se spokojit s tím, co lze obhlédnout a obsáhnout i tam, kde absolutní „nadsázka“ a neohraničenost by představovaly skutečnou pravdu. Sami od sebe bychom měli veškeré důvody, abychom byli skromní a spokojili se s omezeným šťastným osudem. Každý hřích na světě vlastně tím, že konečný statek považuje za absolutní, dosvědčuje tuto nepravou skromnost, jež nám je zakázána. Zakázána nikoliv zákonem přicházejícím zvnějšku, který pro nás zůstává cizí, ale tím, že Bůh se svou nezměrností se v suverenitě svého skutku milosti již sám učinil nejniternější zákonitostí našeho bytí. A to dříve, než se my vzpamatujeme a začneme se obávat, abychom se nenechali polapit do nepochopitelné nekonečnosti, jež nás již z našeho nejvlastnějšího středu naplňuje, zatímco se opevňujeme v konečných okrajových oblastech naší existence a tam se pokoušíme být šťastní. Výraz Bůh s námi vyjadřuje ve svém radikálním křesťanském pojetí, že vůbec nemůžeme být dostatečně nezměrně nároční ve své - skrze samotného Boha nám dané - řízni po svobodě, štěstí, blízkosti lásky, poznání, pokoji a definitivním stavu. Bezuzdnost v našem životě, která působí hřích, je z hlubšího hlediska jen nezvládnutí situací, ve kterých omezenou skutečnost považujeme za absolutně nezbytnou pro vlastní šťastný osud. Takový člověk se totiž neodvažuje odrazu plného víry, naděje a lásky do nepochopitelnosti a nedisponovatelnosti svého vlastního šťastného osudu, který spočívá jediné v neobsáhnutelnosti Boží. Abstraktní interpretace, kterou jsme dali výrazu „Bůh s námi“ v našem textu, nám není tak vzdálena, jak se nejprve může jevit. Zní nám cize, jelikož jsme cizí vůči svému vlastnímu „vyššímu bytí“, jímž je samotný Bůh. Tato interpretace se projevuje tam, kde se v nás hlásí nárok (vnitřně již omilostněné)

nekonečnosti. Dále tam, kde přejít vůle k bezpodmínečné lásce, jež spoléhá na jiného, jak se na něho lze spolehnout vlastně jen s nebezpečím smrtelného sebezapření. A též tam, kde při odrazu do smrtelné temnoty smrti stále ještě trpělivě věříme, že toto zakoušení je omezené a naděje věčného světla nekonečná. V těchto a mnohých dalších zásadních událostech lidské existence se uskutečňuje víra plná naděje, že Bůh sám a nikoliv něco omezeného je naplněním konečného člověka.

Tímto učením o „nestvořené milosti“, jež (zprostředkována Ježíšem Kristem, avšak působící v průběhu veškerých dějin světa a lidstva jako nejniternější entelechie) je nejniternější střed lidské existence, není jen proklamována nevysovitelná blaženost jako budoucnost člověka, jejím prostřednictvím se teprve dosáhne konečná vážnost křesťanského pojetí člověka. Tento Bůh, který je takto „Bůh s námi“, není jen neobsáhnutelné tajemství, jež i v bezprostředním nazírání Boha zůstává radikálním tajemstvím, a proto ho může lidské poznání vydržet jen tehdy, když toto poznání nalezne své vlastní naplnění v lásce, která jediná je schopna nechat milovaného Boha většího než je vlastní srdce (s jeho touhou po „vysvětlování“). Tento „Bůh s námi“ není jen Bůh absolutní svobody, již nezrušitelných rozhodnutí a záměrů, jež je možno vydržet a přijmout pouze v bezpodmínečné kapitulaci lásky, která tuto Boží svobodu miluje jako takovou. Tato neutajená blízkost Boha spíše poskytuje i křesťanské „morálce“ její konečnou radikálnost. V dějinách lidstva a v životě jednotlivce se sice vyskytuje nesčíslné zvrácenosti, jež podle měřítka struktur podstaty člověka a jeho konečného světa jsou zvrácené, a proto a z tohoto důvodu jsou z hlediska lidské mravnosti negativní. Přesto však uvedené nedostatky neruší ve skutečnosti tento konečný kladný vztah k Bohu, sama sebe sdělujícímu a nezakrytému blízkému. (Existuje mnoho „objektivních hříchů“, jež neznamenají žádnou „subjektivní vinu“, a proto neruší spásu, jak učí teologie vyučovaná na školách.)

Avšak může se stále přihodit, že svoboda člověka uskuteční na konkrétních případech týkajících se mravnosti uvnitř tohoto světa svůj záporný vztah k Bohu takovéto absolutní blízkosti, aniž by si to znovu výslovně uvědomovala. A pak je dáno to, co v křesťanském smyslu teprve vytváří hřích („těžký hřích“). Neboť ten představuje nejen záporný vztah vůči objektivním strukturám člověka a světa, ale také i záporný vztah k přikázáním Boha, který tyto struktury (avšak právě jen vůli, která je v souladu s podmíněností a omezeností těchto struktur) chce. Hřích je i záporný vztah k samotnému Bohu v jeho blízkosti vůči nám, zápor svobody člověka, jež vypovídá službu nejradikálnějšímu dobrodružství Boží lásky a lásky vlastní.

Přebývat uprostřed blízké nepochopitelnosti Boha, sám být Bohem milován tak, že první a poslední dar je sama nekonečnost a nepochopitelnost, to je současně děsivé a blažené. Avšak nemáme volbu. Bůh je s námi.

Karl Rahner

Čekání patří k životu člověka.

Čekat se dá nejrůznějšími způsoby. S netrpělivostí, s nedůvěrou, strachem, anebo s láskou, radostí, nadějí a věrností. Po čekání přichází setkání a důležité je, jak se člověk na takové setkání připraví, zda něco očekává, zda má co poskytnout a čím poslouží.

Advent je také dobou čekání, čekání na „Hosta“ nejváženějšího, nejcenějšího a nejvznešenějšího. Očekáváme příchod našeho Zachránce, který přichází, aby nám ukázal jak žít život lásky, radosti a pokoje (*Gal 5,22*), a aby nás k tomuto životu vybavil. Jak správně prožít tuto dobu nám radí sv. Jan Křtitel: „Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky! obraťte se, neboť se přiblížilo nebeské království“ (*Mt 3,2; Lk 3,4-5*) Čím hlouběji a pravdivěji prožijeme adventní dobu, tím radostněji a plněji budeme moci prožít vánoce. Vánoce znamenají příchod Světla, Lásky na tento svět, do našeho života.

V adventní době si obzvláště připomínáme nutnost stálé otevřenosti a připravenosti pro naše setkávání s Bohem, ale též na naše definitivní setkání s Ním. Ježíš k nám přichází stále v nejrůznějších podobách: v bližních, v životních situacích, ve svátostech, ve svém Slově...

Budme proto stále připraveni na setkání s Tím, kterému patří veškerá moc na nebi i na zemi, s Tím, který zná radosti i trápení každého z nás, s Tím, kterému na každém záleží, s Tím, který si každého z nás zamiloval.

Ježíš sám říká: „Hle, stojím přede dveřmi a tluču, zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou“. (*Zj 3,20*) Nezapomeňme tohoto hosta pozvat k naší štedrovečerní večeři...

P. Aleš Opatrný

Informace o adventu

Roční okruh církevních svátků se nazývá církevní rok. Jeho části zpřítomňují liturgickým slavením jednotlivé etapy dějin spásy. Nový církevní rok začíná první adventní nedělí. Název pochází z latinského slova „adventus“. V křesťanském smyslu slova tento výraz označuje příchod Mesiáše, který se uskutečnil narozením Ježíše Krista a slaví se o Vánocích. V adventu se křesťané vžívají do atmosféry dlouhé přípravy na první příchod Vykupitele do lidských dějin a zároveň ožívují touhu po jeho druhém příchodu na konci časů, ale rovněž do svého vlastního života.

Dnes trvá adventní doba 4 neděle před slavností Narození Páně (25.12.). První začátky adventu se objevily v jižní Galii a ve Španělsku koncem 4. století. V průběhu 12. a 13. století se stal advent začátkem nového liturgického roku, který do té doby začínal Vánoce.

V adventní době se při bohoslužbách používá fialová barva a oltáře se nezdobí květinami - na znamení usebranosti a kajícího (s výjimkou 3. adventní neděle, kdy je barva růžová - zdůraznění radostného očekávání).

Výraznou postavou adventní doby je poslední z řady starozákonních proroků - sv. Jan Křtitel, který je Kristovým bezprostředním předchůdcem. Jde před Ježíšem a vydává mu svědectví svým kázáním, křtem obrácení a nakonec svou mučednickou smrtí.

K předvánoční výzdobě patří adventní věnec se čtyřmi svíčkami, které se postupně křtují.

Vánoční okruh končí svátkem Narození Páně, který připadá vždy na neděli po 6. lednu, kdy se slaví slavnost Zjevení Páně neboli lidově svatých Tří králů.

DOBA ADVENTNÍ

Liturgická poznámka

Ve všedních dnech doby adventní se čtou dvě řady čtení: první od začátku Adventu do 16. prosince, druhá od 17. do 24. prosince. Na začátku adventní doby se čte z knihy proroka Izaiáše. Jsou vybrány nejdůležitější kapitoly tak, jak jdou v knize za sebou. Evangelia jsou v těchto dnech vybrána s ohledem na tato první čtení. Celý tento cyklus je prorockou přípravou na vtělení, ale zároveň ukazuje ke konečnému dovršení v Kristově příchodu ve slávu. Od čtvrtka 2. adventního týdne začínají evangelia o Janu Křtiteli.

V posledním týdnu před slavností Narození Páně (od 17. do 24. prosince) jsou pro evangelium vybrány události, které bezprostředně předcházely narození Páně (Mt a Lk), a tak se tento týden stává již bezprostřední přípravou na narození Mesiáše – Krista. Jako první čtení jsou pak vybrány vzhledem k evangeliu texty z různých knih Starého zákona, mezi nimi některá další velmi důležitá mesiánská proroctví.